

## **Vrolijk om Gods vrijgevigheid** (Matteüs 20:1-16 – startpreek jaarthema 'wet en genade')

---

*Liturgie zondagmorgen 6 september 2009  
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid  
Vredegroet van God  
Psalm 98 (aanbidding)  
Gebed  
Psalm 81:1,4,7,8 (begin van de wet)  
Lezen: Matteüs 19:16-30 (vervolg van de wet)  
Gezang 58 (NG 33)  
Tekst: Matteüs 20:1-16  
Psalm 36:2  
Verkondiging  
Liedboek 328  
Dankgebed en voorbeden  
Inzameling van de gaven  
Gezang 141:2,3 (GK 35)  
Zegen van God

---

Gemeente, geliefd door onze Heer Jezus Christus!

Wat is uw gevoel bij *genade*?

Wat roept het bij u op als het daar over gaat: de genade van God?

Laat ik het vertalen.

Want het woord is toch vaak wat uitgesleten.

Maar genade, dat betekent in feite:

*onverdiende en overvloedige goedheid.*

Nou, wat roept dát bij u op?

Als we het even beperken tot de vier basisemoties, de vier b's:

Blij, bang, bedroefd, boos. Welke zou u in dit geval uitkiezen?

Het ligt zo voor de hand, naar het lijkt.

Iemand die onverdiend en tegelijk overvloedig goed voor je is...

Daar word je natuurlijk *blij* van.

Zeker als het gaat om God! Dan gaat dat nog dieper!

Misschien dat je dan soms ook *bang* bent: is het wel voor mij? Is God – na alles wat er gebeurd is – nog steeds goed voor mij?

Of wellicht maakt het je *bedroefd*: wat erg dat ik het zó had verprutst!

Dus in ieder geval blij... soms bang... en wellicht ook bedroefd...

Alleen *boos*... nee, die hoort er hier overduidelijk niet bij.

Dat is de enige emotie die absoluut niet past als het gaat over genade.

Dat je daar boos om wordt. Ondenkbaar!

Toch is het in de ogen van de Here Jezus bepaald *niet* ondenkbaar.

Sterker nog: als Hij een gelijkenis vertelt die doortrokken is van genade

- van onverdiende en overvloedige goedheid dus -

dan is 'boos' de enige emotie die Hij beschrijft.

Op hoge poten doen mensen hun beklag bij God.

Want zoals Hij nú bezig is, dat is echt ongehoord.

Nee, dat betekent niet dat er ook geen mensen blij zijn met die genade – dat ligt zelfs wel heel erg voor de hand:

de arbeiders die het laatst kwamen, en toch royaal werden beloond...

Maar de Here Jezus zoomt in op die éne emotie.

De enige emotie die er voor ons gevoel helemáál niet bij hoort,

als het over genade gaat – juist die haalt Hij voor het voetlicht.

Dat roept de vraag op: hebben wij eigenlijk wel begrepen wat genade is?

Nee, het is natuurlijk niet Gods bedoeling, dat je er boos van wordt.

Maar kennelijk ligt die emotie wel het dichtst bij.

Dat je boos wordt op Gods goedheid. Dat je je er keihard aan ergert.

Daar loopt de gelijkenis dan ook niet voor niets op uit.

Die vraag van de landheer, en in feite dus van God, in vers 15b:

zet het kwaad bloed dat ik goed ben?

Daar proef je tégelijk dat God anders wil.

Dat Hij het eigenlijk niet begrijpt: hoe kun je *hier* nou boos over zijn?!

Daarom formuleer ik het thema juist positief.

*Gods vrijgevigheid vraagt om een vrolijk hart.*

1. De grootste blokkade: ik.
2. De enige weg: Jezus.

\*

### **1. Gods vrijgevigheid vraagt om een vrolijk hart – de grootste blokkade: ik**

De gelijkenis zit vrij simpel in elkaar.

Jezus vergelijkt het koninkrijk van de hemel met de eigenaar van een wijngaard.

Nou, dat is een vertrouwd beeld, zeker voor wie wat ouder is:

dat je je werk in de kerk kunt zien als: werken in Gods wijngaard.

Moet je trouwens niet beperken tot de kerk...

Alles wat je doet mag je doen in de Naam van de Heer Jezus.

En heeft dan ook zin voor Gods koninkrijk.

Werken in Gods wijngaard, dat doe je in feite dus 24 uur per dag, 7 dagen in de week.

In die zin is starten met een nieuw seizoen ook heel betrekkelijk.

Want bezig zijn als kind van God – dat gaat in je vakantie gewoon door!

Ook op de camping mag je werken in Gods wijngaard.

Oftewel: deze gelijkenis gaat over ons hele leven!

En dan zijn er mensen die al van jongsaf aan christen zijn.

Zoals velen van ons... opgegroeid in de kerk.

Er zijn er ook, die kwamen er later bij.

En hopelijk zullen er nog velen volgen.

Nou, het eind van de gelijkenis – we voelen aan: daar ligt de spits.

Dan wordt iedereen uitbetaald.

En dan blijkt dus dat de mensen die nog maar net in God geloven net zo veel krijgen als wie al van jongsaf aan bezig was voor Hem.

Kijk, en dán ontstaat dus die boosheid.

Deze werkers van het eerste uur, ze doen hun beklag... in feite bij God.

“Die laatsten hebben één uur gewerkt

en u behandelt hen zoals u ons behandelt,

terwijl wij het onder de brandende zon de hele dag hebben volgehouden!”

Ja, dat herkennen we wel, of niet?

Eigenlijk is dat toch niet eerlijk, wat hier gebeurt!

Maar dat klinkt nog veel te vriendelijk.

Die landheer zegt aan het eind niet voor niets: dit zet kwaad bloed.

Deze mensen zijn dus echt furieus:

“Dit is geen stijl! Dit hoeven wij niet te pikken.

Waar bent ú in vredesnaam mee bezig.”

Broeders en zusters, kunt u zich voorstellen dat u zó reageert op Gods genade?

Zó fel? Zó furieus?

Ik eerlijk gezegd niet.

Toch is het maar zeer de vraag of die boosheid er dús niet zit.

Waarom beschrijft Jezus het anders zo?

Kijk, zo'n gelijkenis staat voor ons gevoel nogal op zichzelf.

Een mooi verhaal over Gods koninkrijk.

Maar inmiddels merkt u al wel dat het zo niet is bedoeld.

Net als elke gelijkenis komt Jezus ons daarmee heel dicht op de huid.

Wat doet het eigenlijk met jou, dat koninkrijk van God?

Je zegt dat je er blij mee bent, en dat is mooi natuurlijk...

Maar gaat dat misschien niet net even te snel.

Zoals je blij wordt van iemand die vriendelijk tegen je is...

Dat is mooi natuurlijk, maar even later ben je 't weer kwijt.

Voor mij persoonlijk was het ontdekkend om te zien

in welk verbánd Jezus deze gelijkenis vertelt.

Let eens op de laatste zin van de gelijkenis.

Matteüs 20:16: "Zo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten."

En kijk dan eens naar het slot van Matteüs 19 (vers 30).

Dan staat daar eigenlijk precies hetzelfde:

"Vele eersten zullen de laatsten zijn en vele laatsten de eersten."

Die gelijkenis heeft dus álles te maken met wat eraan voorafgaat.

Ja, is als het ware één grote uitwerking van vers 30 uit hoofdstuk 19.

Nou, tegen wie heeft Jezus het eigenlijk in dat slot van h.19?

Tegen de Farizeeën misschien, en de schriftgeleerden?

Daar kunnen we ons die boosheid bij voorstellen.

Bij hen zette het inderdaad kwaad bloed dat Jezus goed was voor zondige mensen, mensen die er een puinhoop van hadden gemaakt.

Het antwoord is: nee, zij zijn hier niet in beeld, dit gaat nu even niet over hen.

Of heeft Jezus het soms tegen de massa mensen die Hem volgt?

Die het allemaal prachtig vinden wat Hij zegt,

maar als 't er op aankomt... ja, dan haken ze toch zomaar weer af...

Boos, omdat Jezus niet doet wat zij graag willen.

Ja, dat is zo.

Maar ook zij zijn hier niet in beeld, ook zij zijn hier dus niet bedoeld.

Nee, weet u tegen wie Jezus het hier heeft?

Tegen zijn eigen leerlingen.

De 12 discipelen die nu al bijna 3 jaar dag en nacht met Hem optrokken.

Kijk maar in vers 23, vers 25.

En nog directer in vers 27.

Namens de 12 leerlingen stelt Petrus daar een vraag.

En die vraag vormt de directe aanleiding voor deze gelijkenis.

Petrus zegt daar tegen de Here Jezus:

“Wij hebben alles achtergelaten en zijn u gevolgd.

Waar kunnen wij naar uitzien?”

Nou, wat denkt u? Waar kunnen zij naar uitzien?

Wij kunnen ons voorstellen dat zij veel meer krijgen dan wij, of niet?

Moet je je voorstellen dat je huis en haard achter je laat,

je familie, je dagelijks werk dat zorgde voor brood op de plank...

Maar is dit nu niet precies wat Jezus tekent in de gelijkenis?

Die werkers van het eerste uur... nou, dat waren de discipelen inderdaad.

Vanaf het allereerste begin waren zij Jezus gevolgd...

Nou, wat was ook al weer hun reactie, in de gelijkenis?

Zij worden boos.

*Zij!*

Immers: hebben wij het niet onder de brandende zon de hele dag volgehouden?

In de woorden van Petrus: hebben wij niet alles achtergelaten en u gevolgd?

Nou, dan mogen wij toch wel heel iets bijzonders verwachten, of niet?

Wat zullen wij dan wel niet krijgen...

Precies zoals Jezus die werkers van het eerste uur neerzet in vers 10.

Als die anderen een denarie krijgen, jo... wat zullen WIJ dan wel niet krijgen?

Ziet u wat er hier gebeurt?

Hier worden juist Jezus' 12 discipelen ervoor gewaarschuwd om niet boos te worden.

Kennelijk is dat gevaar wel heel groot.

Dat juist jij als trouw kerklid als het erop aankomt boos wordt.

Dat het bij mij die constant bezig ben in Gods dienst kwaad bloed zet dat Hij goed is.

Waarom?

Ja, niet omdat God goed is – zegt u...

Maar omdat mensen die nog maar nét komen kijken in het koninkrijk, éven royaal worden behandeld als wij.

Dát is niet eerlijk.

Hij heeft zijn hele leven de bloemetjes buiten gezet, om zo te zeggen, en glipt nu op het laatste moment – om 5 voor 12 – nog naar binnen... ja, ho eens even, dát is mooi makkelijk!

Ja?

Wat zeggen wij daar in feite mee, broeders en zusters?

Zeggen wij daar in feite niet mee dat WIJ beklagenswaardig zijn.

Had God óns ook maar om 5 voor 12 geroepen.

Als dat toch niet uitmaakt!

Arme ik...

Het had m'n leven heel wat makkelijker gemaakt als ik niet heel m'n leven naar de kerk had hoeven, me niet van alles had hoeven ontzeggen, niet vergadering op vergadering had hoeven bezoeken, niet al m'n vrije uurtjes bezig geweest was met bezoekjes in de wijk...

Maar... waarom deed je dat dan?

Ja, omdat dat moest, omdat God dat van me verwachtte, omdat...

Nee, dit moet je eens aan je buurman vertellen, die niet gelooft!

Die God dus ook niet kent.

Wat voor beeld zal die buurman dan krijgen van God?

Wat een slavendrijver, of niet?!

Ja, is dat ook niet vaak het beeld dat mensen hebben van de kerk?

Vreselijk. Daar mag niks. Daar moet van alles.

Nee, gemeente, dit is niet wie God is... dit is wie WIJ zijn.

Wij doen ons dit zélf aan.

Wij zijn veel te veel bezig met wat WIJ moeten doen.

En daardoor vergeten we te genieten van Gods genade.

Zijn onverdiende en overvloedige goedheid.

In feite zijn we dan net als die rijke jongeling, eerder in Matteüs 19.

Die man had ook echt wel door dat je het zonder genade niet redt.

Niet voor niets vraagt hij: wat voor goeds moet ik doen om het eeuwige leven *te verwerven*?

Zóveel had hij al wel van Jezus begrepen, dat je bij Hém moest zijn om gered te worden. Dat Hij daar voor zorgde. Niet jij.

Maar... wat moet ik nu doen?

Wat moet IK nu doen?

Je bent aan het afstrepen: dit heb ik al gedaan, en dat... eigenlijk ben ik al een heel eind, maar misschien zie ik nog iets over het hoofd...

Alles draait dan in feite om jou!

Met de mond belijdt je dat Jezus je redt.

Maar in de praktijk functioneert dat maar amper.

Want je bent me aan het zwoegen en ploeteren,  
en de vreugde en de vrolijkheid verdwijnt compleet uit je leven!

In feite doen de discipelen van Jezus niet anders...

Ze vergelijken zich met die rijke jongeling.

Die dan wel alle geboden had gehouden, maar nog vast zat aan zijn bezit.

En het lukte hem niet om dat los te laten voor Jezus.

Maar... dat hadden zij wél gedaan!

Dus dat beloofde nog wat...



En Jezus laat nu zien, door die gelijkenis, dat het er aan de buitenkant dan wel heel spectaculair uit mag zien, maar dat hun h art nog niet is veranderd...

Zij vergelijken zich met die rijke jongeling,  
en naar eigen idee doorstaan zij die vergelijking glansrijk.

Maar v or je 't weet is die rijke jongeling verder dan zij.  
Vele eersten zullen de laatsten zijn en vele laatsten de eersten...  
Want bij die rijke jongeling gebeurt er al wat in zijn hart.  
Hij is niet boos, omdat Jezus het onmogelijke van hem vraagt.  
Maar hij is aangeslagen, onthutst...  
Er gebeurt iets met hem, en dat is goed.  
Nu de 12 discipelen nog!

En wij...  
Want als zelfs de 12 discipelen hier last van hebben,  
zou die waarschuwing van Jezus dan ook niet gelden voor ons?  
Juist in de dienst aan God is het gevaar groot dat alles draait om jezelf.  
Ik.  
Doe IK het wel goed?  
Of: IK ben tenminste goed bezig, kijk eens naar die, of naar die...

Broeders en zusters, dan leef je nog onder de wet.  
Net als die rijke jongeling.  
De wet drijft je op: er moet van alles.  
En voor je 't weet verzuur je.  
Diep in je hart ben je jaloers op mensen z nder God.  
Zij kunnen tenminste doen wat ze willen.

Gods vrijgevigheid vraagt om een vrolijk hart.  
Maar er is  en grote blokkade: ik.

En er is maar één weg om wél blij te worden, en je te gaan koesteren in Gods genade, en dat is Jezus.

\*\*\*

## **2. Gods vrijgevigheid vraagt om een vrolijk hart – *De enige weg: Jezus***

Die rijke jongeling gaat bedroefd heen.

En dat laat Jezus niet los.

Want Hij spreekt er over door met zijn leerlingen.

Slechts met grote moeite zal een rijke het koninkrijk binnengaan.

Dan gaat een kameel nog makkelijker door het oog van een naald...

Kijk, en dan zijn de discipelen hevig ontzet, staat er.

In de gelijkenis staat dan maar één emotie, van boosheid... maar in het verband staan er dus wel degelijk meer.

En dat zijn ook precies de goede emoties.

Ik wees dat net al aan bij die rijke jongeling.

Hij volgt Jezus nog niet, maar er gebeurt wel iets met hem...

Hetzelfde zie je nu bij de 12 discipelen.

Ja, bij hen is de emotie nog veel heftiger zelfs.

Niet maar terneergeslagen, maar hevig ontzet.

Ze raken helemaal buiten zichzelf...

Als dit waar is, wat Jezus nú zegt, nou dan kunnen we wel inpakken...

Want wie kan er dán nog gered worden?

En dan kijkt Jezus hen aan, alsof Hij wil zeggen: precies, dit is nu exact de spijker op z'n kop – wie kan er dán nog gered worden?

Weet je, bij mensen is dat ook inderdaad onmogelijk.

Absoluut uitgesloten. Dat besef – houd dat alsjeblieft vast.

Want dat kan ervoor zorgen dat je niet meer bezig bent met jezelf: IK.

Maar je hélemaal laat terugwerpen op God.

Want bij God ... weet je, bij God is alles mogelijk, écht waar!

En het was mooi geweest, als het daar was gestopt.

Als het aan Jezus gelegen had, was het dat denk ik ook.

Denk hier maar eens goed over na.

Ga hier mee aan het werk: bij God moet ik zijn, niet maar als ik het zelf even niet redt, maar volledig, voor alles, totaal!

Dat het hier toch niet bij stopt, broeders en zusters, komt door ons.

Wij zoeken tóch weer naar een strohalm.

Want dit is zo vaag...

En dán komt Jezus met die waarschuwing: vele eersten zullen de laatsten zijn, en vele laatsten de eersten.

Petrus, jongens, vergeet nou niet wat ik nét heb gezegd.

Vóór je het weet ben je toch weer terug bij jezelf:

Wij hebben toch maar dit... en wij hebben toch maar dat...

En die rijke jongeling, ja die is er nog lang niet, dan zijn wij toch een stuk verder!

Kijk nou omhoog, naar God!

En dan komt die gelijkenis.

Een gelijkenis, dat wil zeggen: het koninkrijk wordt ergens mee vergeleken.

Met arbeiders in de wijngaard? Ja, dat denk je op 't eerste gezicht...

Maar gezien het verband is dat zeker niet de bedoeling.

En dat zegt Jezus ook nog met zoveel woorden:

“Het is met het koninkrijk van de hemel als met een landheer die dagloners voor zijn wijngaard ging zoeken.”

Oftewel? Waar moet je bij het koninkrijk van de hemel naar kijken? Niet naar jezelf maar naar God!

*Mensen* bieden zich niet aan om God te gaan dienen.

Nee, *God* trekt erop uit – door Jezus – om mensen zover te brengen.

Dat wordt helemaal duidelijk bij de uitbetaling.

Dan zegt de heer van de wijngaard tegen zijn rentmeester:  
betaal ze het loon uit, maar dan moet je beginnen bij de laatsten en  
eindigen bij de eersten.

Ja, dat is natuurlijk een test, denken wij.

Let op, moet je eens kijken hoe die eersten dan straks reageren!

Toch is dat naar mijn idee niet de bedoeling.

Ik zal ze eens een lesje leren, die harde werkers vanaf het begin...

Jezus wil ons wel waarschuwen, zagen we.

Maar juist om ons terug te brengen bij God.

En het helemaal te laten verwachten van Hem.

Als Petrus vraagt: wat zal ons loon straks wel niet zijn?

Zegt Jezus niet: Petrus, hoe dúrf je dat te vragen.

Je mag blij zijn dat je in de hemel komt. Punt.

Nee, het grootste deel van Jezus' reactie bestaat hieruit  
dat je inderdaad loon ontvangt.

En niet te zuinig ook!

Over een vrijgevige God gesproken.

Wat je krijgt, staat werkelijk in geen enkele verhouding tot wat je voor  
God hebt gedaan.

Jullie hebben alles achtergelaten en zijn Mij gevolgd?

Reken erop dat je dan het honderdvoudige zult ontvangen! (vers 29)

100 keer zoveel.

10.000 %...

Oftewel: royaal, en overvloedig... een eindeloos bad van genade waar je  
straks in zult baden!

Maar juist om te zien dat het in géén verhouding staat tot wat jij deed...

Werkelijk in geen enkele verhouding...

betaalt de landheer de werkers van het laatste uur het eerst uit.

Slechts één uur gewerkt – en die anderen 12...

Maar beiden krijgen precies hetzelfde.  
Niet alleen zij krijgen het honderdvoudige, wil Jezus maar zeggen.  
Maar jullie net zo goed!

Jongens, kijk nou eens wat er hier gebeurt.  
Zie je dat? Die anderen baden ook in Gods genade – gaaf hè?!  
Wat is God goed, hè?  
Onverdiend, en tegelijk zó ontzettend overvloedig.

En je proeft haast de verbazing als zij hun beklag komen doen.  
God, nee, Hij wordt niet boos op je.  
Maar Hij is wel verbaasd: dat zal toch niet waar zijn, of wel?  
Ik ben zó goed – en dat maakt jullie kwaad...?  
Ben je dan niet net zo blij als Ik?

Petrus, jongen, die beloning – je weet niet waar je 't over hebt.  
Ik verzeker je dat die beloning eindeloos zal zijn.  
Maar het feit dat je daar naar vraagt  
laat wel zien dat je nog een heel beperkt beeld van God hebt.  
Ook al ken je Mij nu.

Ook wij kennen Jezus.  
Maar ook wij kunnen desondanks nog steeds niet geproefd hebben  
hoe royaal God zelf in Hem naar ons toekomt.  
Zoals die slaven in Zuid-Amerika die als slaven bleven leven,  
ook toen ze (eindelijk!) wettelijk vrij waren.  
Alsof er niets was gebeurd.  
En de man die voor die gigantische omwenteling had gezorgd,  
ze kenden alleen z'n naam. Abraham Lincoln.  
Schijnt echt gebeurd te zijn, zo las ik deze zomer in een boek.  
Dat mensen hen tegenkwamen, en hoogst verbaasd waren.  
En dat zo'n voormalige slaaf zei:

“Ik weet niets van Abraham Lincoln,  
behalve dat ze zeggen dat hij ons heeft bevrijd.  
En daar weet ik ook al niets van.”

Zo’n mentaliteit, dáárvan getuigt de reactie van die harde werkers in de  
gelijkenis.

En dus zomaar ook van Petrus, en de anderen.  
En van ons...

We werken ons uit de naad, we ontzeggen ons van alles... en die anderen  
in de kerk, die leven er jarenlang vrolijk op los, je ziet ze nooit ergens...  
Dat is een slavenmentaliteit. Als je zo praat. Als je zo denkt.

Daarmee zeg je in feite:

“Ik weet niets van Jezus,  
behalve dat ze zeggen dat hij ons heeft bevrijd.  
En daar weet ik ook al niets van.”

Je leeft nog steeds onder de wet, zoals in het Oude Testament.

Wat moet IK doen om gered te worden?

Ook al weet je dat Jezus je Verlosser is...

Of ook: doe ik dan nóg niet genoeg, meer kun je toch niet van me  
vragen...

Of zelfs zoals die mensen van het elfde uur, in vers 6.

Dat de landheer hen aantreft op de markt en vraagt:

Waarom staan jullie hier de hele dag zonder werk?

Waarom – denk aan de rijke jongeling – waarom leef je nog steeds als  
een slaaf? Je weet dat je het eeuwige leven *verwerft*, en toch gedraag je  
je alsof het leven zwaar is, en je hoopt dat het nu toch wel een keer  
genoeg zal zijn...

Die rijke man kan nú niet meer zeggen dat hij niet weet wat de weg is.

Dat kon hij al veel langer niet, want Jezus kende hij al.

Anders kwam hij nu niet met deze vraag bij Hem.

Maar kennelijk heeft hij 3 jaar lang de boot afgehouden.

Jezus volgen? Mij niet gezien...

Nu kan dat niet meer.

Laat alles los, en volg Mij – stap binnen in de vrijheid die God wil geven.

Door te doen wat Ik van je vraag.

Want Mijn juk is zacht en mijn last is licht.

Achter Mij aan is de wet niet meer een slavendrijver, die je voortdurend opjaagt, dan wel bang maakt dat je nog steeds te weinig hebt gedaan.

Achter Jezus aan wordt het een plezier om te leven volgens Gods wet.

Echt, volmáákt is het... de liefde die je dan zult ontdekken, waarvan je dán zult leren leven, en die je dán zult gaan geven aan de mensen om je heen.

Zodat je niet meer met een zuur gezicht kijkt: doet hij wel net zo veel als ik? Doet hij wel precies hetzelfde als ik? En zo nee, dan daalt hij voor mij in aanzien...

Maar zodat je met een vrolijk hart de gemeente in kijkt, en geniet van Gods genade die ook anderen kennelijk in beweging brengt.

Die genade in ieder geval ook gúnt aan iedereen.

Waarom?

Omdat iedereen om je heen díe genade nodig heeft.

Dat is de houding van de landheer.

Die maar niet één keer erop uit trekt om te zien wie werken wil.

Maar na 3 uur gaat hij opnieuw, en na 3 uur nog eens, en na 3 uur opnieuw.

Ja zelfs vlak voor het einde, te elfder ure, gaat hij nóg weer op weg om mensen te roepen, en dus: mensen te redden.

Want dat is het. Zij worden gered, net als al die anderen.

Daarom krijgen ook zij bij de afrekening een denarie.

Een denarie, dat was in die tijd een dagloon.

Datgene wat je nodig had om je gezin te kunnen onderhouden.

Ook die laatste mensen krijgen dat.

En dáárom werden ze dus ook in dienst genomen!

Want je zou denken: wat heeft die heer eraan, zo 5 voor 12?

Er wordt wel gezegd dat dit kennelijk gaat om de tijd van de oogst.  
En nog steeds was alles niet binnen, dus...  
Maar daar wordt hier met geen woord over gerept.  
Het gaat er niet om dat die landheer hén nodig heeft.  
Maar zij hebben Hém nodig.  
Anders hadden ze die dag geen eten.

Zoals hij ook zegt tegen het eind van de gelijkenis:  
Ik wil aan die laatsten gewoon graag hetzelfde geven als aan jou!  
Ik wil het. Zegt Hij.  
Dat is geen willekeur: die heer dóet maar.  
Nee. Hij wil het. Dit is nu onverdiende en overvloedige goedheid.  
Laat Mij nou goed wezen – zelfs voor hen!

Bovendien: ik behandel jou daarmee toch niet onrechtvaardig?  
Oftewel: jij komt nu toch niets tekort?  
Deze onverdiende en overvloedige goedheid van God gaat ten koste van  
niemand.  
Alleen... ja, alleen ten koste van Hemzélf.  
Hiervoor hangt Gods eigen Zoon straks zélf in de brandende zon.  
En als die zon verduisterd wordt, is dat geen verzachting maar een  
eindeloze verzwaring van Zijn werk.  
Mijn God, mijn God, roept Hij dan, waarom hebt U mij verlaten?

Bij God is alles mogelijk.  
Hij kan deze beker aan Hem voorbij laten gaan.  
Maar dat is het enige wat Hij niet wil.  
Omdat Hij anders niet onverdiend en overvloedig goed voor ons kan zijn.  
En daarom zei Jezus uiteindelijk, terwijl het angstzweet Hem uitbrak:  
Vader, niet mijn wil maar de Uwe...  
Die goedheid van U, ja dáár wil ik het voor doen, hoe loodzwaar dit ook  
voor me worden zal.



Broeders en zusters, dat is nou genade!

...

Laat dat bij je binnenkomen, alsjeblieft.

Sluit je hier toch niet voor af.

Wees niet druk, druk, druk, om ook komend seizoen weer te doen wat er van je wordt verwacht, en te leven zoals God dat van je vraagt.

En dat zeg ik net zo hard tegen mezelf.

Want o, wat zit dat er nog in bij ons, gigantisch!

Des te meer reden om ons met hart en ziel uit te strekken naar de Here Jezus, en Hem hartstochtelijk erom te smeken dat Zijn genade ons leven binnenstroomt.

Als een bron van eeuwig leven.

Rechtstreeks afkomstig van onze vrijgevige God!

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer,  
6 september 2009